

# Hiekkalinnoja rakentamassa EU:n sydämessä

RIITTA MIKKOLA

Olin kesällä Oostendessa, Belgian rannikolla. Satamakaupunki on perustettu jo keskiajalta, ja sillä on mielenkiintoinen historia elävänä kauppapaikkana, satamana, huvittelukohteena ja Napoleonin linnakkeena. Kaikki nämä asiat olivat kiinnostavia, mutta yksi asia oli minun silmissäni kuitenkin ylitse muiden: nimittäin vuorovesi.

Kaupungin pitkät hiekkarannat olivat jatkuvassa muutostilassa. Joko meri tuli turistia kohden, jolloin vedenrajaan rakennettu hiekkalinna tuhoutui, tai meri pakeni, jolloin rantoja peittävät kauniit rakkolevät jäivät kuivalle maalle. Oli aika kerätä simpukoita, joita paljastui katoavan meren luota.

Vietin pitkän aikaa nousuveden aikana rakentamalla hiekkalinnoja rantaan. Oli itse asiassa helpottavaa tietää, että joka tapauksessa merivesi huuhtelee pian rakennelmani pois. Ei tarvinnut tehdä priimaa, kun kyse oli vain hetkellisestä linnasta ja katoavasta ilosta.

Hiekkalinnoja rakennellessani mieleen tuli monenlaisia asioita. Ensinnäkin muistin taas mekaanisen työn siunauksen. Ihminen, joka tekee työkseen älyllisesti ja sosiaalisesti kuormittavaa työtä (lue: opettaja), tarvitsee aivoilleen aikaa, jolloin aivot voivat prosessoida asioita niin, ettei ihminen oikein huomaakaan. Haravoiminen, puiden pilkkominen ja pyykkien lajittelu ovat siksi oivia harrastuksia. Lisäksi niissä näkee kirkkaasti työnsä tuloksen, mikä arjisessa työssä ei ole aina niin selvä.

Toiseksi mietin tekemisen pitkäaikaisuutta. Nykyihminen ahdistuu muutoksen nopeudesta, mutta mitäpä jos ajattelisimme asiaa toisin päin? Ei kaiken tarvitse olla niin hienoa, loppuun asti mietittyä ja pitkäikäistä. Kun kokeilemme uutta, kyse on todella kokeilusta. Jos homma ei toimi, sen voi unohtaa. Tai homman voi tehdä jo valmiiksi hiekkalinna-ajatuksella. Jos sitten maailmankirjat menevät sen verran sekaisin, ettei nousuvesi nousekaan, voi jatkaa siitä, mihin jäi. Ja jos nousuvesi luonnonlaki-



**"Poliitikot ja virkamiehet pyrkivät tekemään parempaa tulevaisuutta."**

en mukaan nousee, ei omista kokeiluistaan tarvitse ottaa pulttia.

Kolmanneksi muistin sen, ettei kannata taistella asioita vastaan, joihin ei voi vaikuttaa. Jos merivesi joka tapauksessa nousee, on turha surra sitä. Sen sijaan rantojen roskaamiselle voi tehdä ja kannattaakin tehdä jotain.

Tämän lehden teema on EU. Kleion toimituskunta, seitsemän opettajaa, oli kesäkuussa Brysselissä Sirpa Pietikäisen vieraana. Tapasimme Pietikäisen ja hänen avustajiensa lisäksi EU-virkamiehiä komissiossa, Natossa ja Suomen monissa suurlähetystöissä. EU:sta piirtyi kuva monikasvoisena, osin ristiriitaisenakin, mutta kovasti yritteliäänä yhteisönä. Poliitikot ja virkamiehet pyrkivät tekemään parempaa tulevaisuutta. Monet asiat tuntuivat olevan paremmin kuin mediassa annetaan ymmärtää.

Toivottavasti lehden EU-jutut avaavat yhteisöstä jonkun uuden puolen. Onko EU hiekkalinna? En tiedä, mutta ei se ainakaan tuhatvuotinen valtakunta ole vaan elävä, muuttuva yhteisö. ■

*Kirjoittaja on Kleion päätoimittaja.*